

INKLUDERANDE IDROTT

Allas rätt att vara med

Jag tänkte prata lite om hur situationen för HBTQ-personer ser ut och trender i Sverige just nu i den frågan i idrotten. Idrotten bygger på ett visionsprogram framtaget av Riksidrottsförbundet 2009. Där framgår det att alla har rätt att delta på lika villkor – oberoende vem man är, vilken bakgrund man har, hur man ser ut, vilken partner man lever med eller vilket kön man har. Det är väldigt bra att det finns nedskrivet. I många förbund och föreningar finns också en värdegrund och en policy där man skriver ner hur man vill ha det i klubben, föreningen eller förbundet. Utifrån det, är det viktigaste hur man bryter ner den här värdegrunden eller policyn så att den blir levande. Det är inte alltid så lätt eftersom det kan vara något som inte alla känner till eller som inte är förankrat överallt i föreningen. Rörande HBTQ-personers situation så finns det mer forskning att tillgå när vi vet mer om hur situationen ser ut. Vi vet att många HBTQ-personer inte söker sig till idrotten för att man tror att det kanske inte känns välkommande, och så vidare.

Om man tittar på statistiken så är HBTQ-gruppen mindre närvarande i organiserad idrott än andra. Med det i tanken så har vi sett att när vi vet mer hur HBTQ-gruppen känner inför idrotten, när vi sett forskning som rör de här frågorna och när vi har fler som engagerar sig så händer något väldigt bra – som också har hänt nu i Sverige senaste åren. När vi vet mer kan vi också sätta in rätt lösningar, eller förslag på lösningar. Vi kan få med oss fler eftersom det är tydligt att vi behöver jobba riktat mot vissa grupper som inte har varit lika delaktiga i idrotten tidigare.

Det handlar också om att titta på sig själv. Vi har många lag och förbund och många enskilda individer som har varit väldigt tydliga med att det här är något som rör oss alla. Det är inte en fråga för en viss grupp, utan det är vi som är varandras miljö. Både tränare och ledare och andra inom idrotten har ett ansvar att kunna möta och bemöta människor oavsett vilka de är. Ett ansvar att se till att idrotten ska vara en relevant rörelse även i framtiden, som kan möta allas behov och som kan vara till för alla.

Trenderna de senaste åren är att det här engagemanget är mycket tydligare än innan. Vi har sett kaptensbindlar i regnbågsfärger i allt från allsvenskan till lag i Korpen och så vidare. Både i lagidrotten och den individuella idrotten. När vi sett det blir det också tydligt att det här är en fråga som vi måste visa att vi berör på olika sätt. När vi har lyssnat till olika HBTQ-personers olika önskemål om hur bemötandet bör ske inom idrotten så har det varit tydligt att det saknats kunskap hos tränare till exempel. Att man inte känt ansvar i frågan. Men också att personer som bryter mot heteronormen ofta har ett behov av att se att här är vi välkomna – här är alla välkomna. Att klubben, föreningen, förbundet eller distriktet tar ansvar för det, och visar upp att här är vi väldigt tydliga med vad vi tycker och var vi står i frågan.

Den trenden har blivit tydlig: att klubbar, föreningar, förbund och distrikt har valt att vara mycket tydligare, vilket gjort att fler har kunnat haka på den här trenden. Vi har sett olika lag och förbund gå med i Prideparaden i Stockholm och i andra delar av Sverige, där det visas upp att detta är en fråga för alla och inte bara några få. Inte en viss grupp, inte några som avviker från

en norm som vi tillsammans har skapat. Det är något som vi alla behöver jobba med för vi är alla varandras miljö. Vi är alla en del av idrotten.

De bärare som gör det här har blivit viktiga i och med att det skett ett fokusskifte från att bara personer som själva har varit öppna har burit frågan – och de är förebilder det ska inte underskattas – till att även personer som själva har privilegier gällande den här normen, har blivit bärare av frågan. Det är en trend vi har sett som också kan användas som ett exempel på hur förändring kan ske.

Vi behöver forskning, vi behöver personer som engagerar sig och vi behöver stora organisationer, då vi visar att detta är en fråga för alla. Vi behöver också bärare som själva tillhör normen som själva kanske inte levt med detta, men som också ser nyttan och det självklara i att stå upp för allas lika värde.